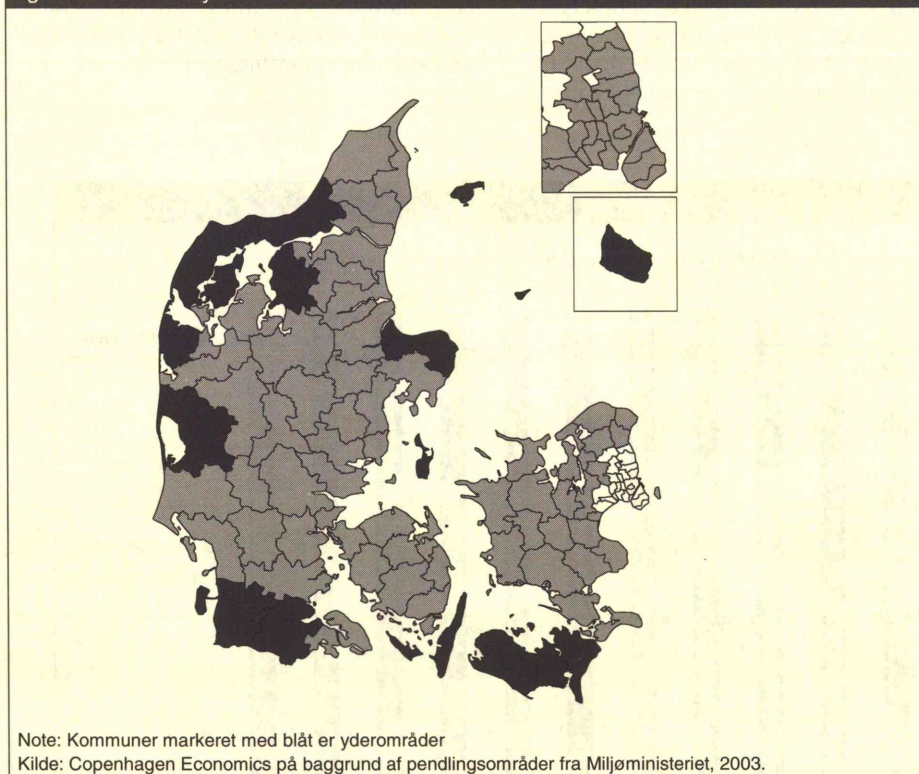

De områder, der er mest udfordret i forhold til den stigende koncentration af produktion, er kommuner, der ligger langt fra de nationale og regionale kraftcentre; de såkaldte yderområder.

Yderområderne defineres i denne sammenhæng ud fra de 98 kommuner i Danmark med udgangspunkt i den definition Miljøministeriet bruger i landsplanredegørelserne¹ og ud fra pendlingsoplande i 1996.² Det giver i alt 16 kommuner der betragtes som yderområder i analysen, jf. figur 4.3.

- ¹ By- og Landskabsstyrelsen (tidl. Skov- og Naturstyrelsen) definerer yderområder som »pendlingsoplande til byer under 20.000 indbyggere og har relativt langt til en større by« (Miljøministeriet, 2006: *Det nye Danmarkskort – Planlægning under nye vilkår*).
- ² Pendlingsoplandene er defineret på baggrund af data for 1992, da By- og Landskabsstyrelsen først opgjorde pendlingsoplandene igen i 2000 (Miljøministeriet, 2003: *Et Danmark i balance – Hvad skal der gøres?*). Der er ikke perfekt overensstemmelse mellem de definerede pendlingsoplande og de nye kommuner, og derfor adskiller definitionen af yderområder på de nye kommuner sig fra yderområderne i 1992.

Figur 4.3: Danske yderområder

Der er to forhold der gør sig gældende, når man ser på pendling fra yderområderne. Der er færre pendlere, men stigningen i pendlingen er på niveau med resten af landet.

I 1996 arbejdede hele 83,8 pct. af de beskæftigede inden for samme kommune.³ På landsplan var det kun 67,3 pct. Niveaulet af pendling ad-

skiller sig altså klart fra pendlingen i landet som helhed. Det skyldes, at borgerne har færre pendlingsmuligheder i yderområderne. Det er derfor ikke overraskende, at der er færre pendlere i yderområderne. Især er antallet af personer, der

³ Der er taget udgangspunkt i den kommunale struktur efter reformen i 2007 for alle data i analysen.